

להיות פעורה עד כדי כך

מאנגלית: אנה הרמן (שלוש נשים)
ועידית נבו (חמישה שירים נוספים)

שלוש נשים

שיר בשלושה קולות

תפאורה: מחלקת ילדות וסביבותיה

מאנגלית: אנה הרמן

קול ראשון:

אני אטית כמו העולם וסבלנית מאד.
החדשים חולפים ומתהפכים בי,
השמש והכוכבים מתייחסים אלי.
הלבנה דואגת לי באפן אישי יותר:
היא חוזרת וחולפת על פני, נוגהת פאחות רחמנית.
האם מה שעתידי לקרות מסב לה צער? איני חושבת כך.
הפוריות פשוט מכה אותה בתדהמה.

וכשאני יוצאת, מתרחש דבר מרעיש.
אינני צריכה לחשב או אפלו לערוך חזרות.
מה שקורה בתוכי יקרה בלי תשומת לב.
הפסיון עומד על הרקס,
הוא מסדר את נוצותיו החומות.
מה שאני יודעת חוקק חינוך על פני.
עלים ונצנים רוחשים סביבי. אני מוכנה.

קול שני:

כְּשֶׁרָאִיתִי אוֹתוֹ לְרֵאשׁוֹנָה, אֶת הַפַּעֲפוּעַ הָאָדָם הַקָּטָן, לֹא הֵאֱמַנְתִּי.
הַבְּטַתִּי בַּגְּבָרִים שֶׁהִלְכוּ סְבִיבִי בַּמְשָׁרָד. הֵם הָיוּ שְׂטוּחִים כָּל כֶּךָ!
הִיָּה בָּהֶם דְּבַר־מָה קָרְטוֹנִי, וְעַכְשָׁו תַּפְשָׁתִי מָה הוּא –
אוֹתָהּ שְׂטִיחוֹת שְׂטוּחָהּ, שְׂטוּחָהּ, שְׂמֻמָּנָה נוֹצָרִים רְעִינּוֹת, גְּזֵרוֹת שְׂמֻד,
בוֹלְדוֹזֵרִים, גִּילְיוֹטִינּוֹת, תְּאִים לְבָנִים שֶׁל צְרָחוֹת
נוֹצָרִים וְנוֹצָרִים עַד בְּלִי דֵי – וְהַמְּלָאכִים הַקָּרִים – הַמְּפֹשְׁטִים.
יִשְׁבַּתִּי לֵיד שְׁלַחַן־הַכְּתִיבָה שְׁלִי בַּגְּרַבְיוֹנִים, בְּנַעֲלֵי עֶקְבָּיִם,
וְהַמַּעֲבִיד שְׁלִי צָחַק: "הָאֵם רְאִית מִשְׁהוּ מַבְהִיל?
אֵת לְבָנָה כָּל כֶּךָ פִּתְאֹם". וְאֲנִי לֹא אִמְרַתִּי דְּבַר.
רְאִיתִי מוֹת בְּעֵצִים הָעֶרְמִים, רְאִיתִי מִשְׁהוּ גְּלָקָה.
לֹא יִכְלַתִּי לְהֵאֱמִין. הָאֵם קִשָּׁה כָּל כֶּךָ
לְנַפֵּשׁ לְהַנִּיב פָּנִים אוֹ פֶּה?
הָאוֹתִיּוֹת מְגִיחוֹת מֵתוֹךְ הַמְּקֻשִׁים הַשְּׁחוּרִים הָאֵלֶּה
וְהַמְּקֻשִׁים הַשְּׁחוּרִים הָאֵלֶּה מְגִיחִים
מֵתוֹךְ הָאֲצַבְעוֹת הָאֲלֻפְבֵּתִיּוֹת שְׁלִי, הַמְּסֻדְרוֹת חֲלָקִים,
חֲלָקִים, רְסִיסִים, זִיזִים, כָּל הַרְבוּיִים הַזוֹהָרִים.
הַמּוֹת מֵתְהַנֶּה בִּי בְּעוֹדִי יוֹשֶׁבֶת. אֲנִי מֵאֲבֹדֶת מִמֶּד.
רַכְבוֹת שׁוֹאֲגוֹת בְּאֲזוֹנִי, אֵת נִנְטָשֶׁת, נִנְטָשֶׁת!
מְסֻלֶּת הַזְּמַן הַכְּסוּפָה מֵתְרוֹקֶנֶת בְּמֶרְחָק,
הַרְקִיעַ הַלְבָן מֵתְרוֹקֵן מֵהַבְּטָחָתוֹ כְּמוֹ סֶפֶל.
אֵלֶּה כְּפוֹת־רִגְלִי, הֵהָדִים הַמְּכַנְיִים הָאֵלֶּה –
טִיקָה, טִיקָה, טִיקָה, זִיזֵי בְּרוֹל. אֲנִי אֲכוֹלֶת חֶשֶׁךְ.
זוֹ מַחְלָה שְׂאֲנִי נוֹשֶׂאת עִמִּי הַבֵּיתָה, זֶה מוֹת.
שׁוֹב, זֶה מוֹת. הָאֵם זֶה הָאִוִּיר,
חֲלָקִיקִי הַהֶרֶס הָאֵלֶּה שְׂאֲנִי גּוֹמַעֶת? הָאֵם אֲנִי הַלֵּם־לֵב
שֶׁהוֹלֵךְ וְנַחֲלֵשׁ וְהוֹלֵךְ וְאוֹזֵל מוֹל פְּנֵי הַמְּלֶאךָ הַקָּר?
הָאֵם הוּא בְּאֵמֶת הַמְּאָהֵב שְׁלִי? הַמּוֹת הַזֶּה, הַמּוֹת הַזֶּה?
כְּשֶׁהֵייתִי יְלֵדָה אֶהְבַּתִּי שֵׁם אֲכוֹל־גָּרֵב.
הָאֵם הַכֹּל בְּשֵׁל אוֹתוֹ הַחֻטָּא, בְּשֵׁל אוֹתָהּ נִהְיָה נוֹשְׁנָה אֶל הַמּוֹת?

קול שלישי:

אני זוכרת את הדקה שבה ידעתי לבטח.
צנה אחזה בעצי הערבה.
הפנים שצפפו בברכה היו יפים, אבל לא היו פני שלי – –
היתה בהם ארשת גורלית, כמו בכל דבר אחר,
ומכל עבר ראיתי סכנות – יונים ומלים,
כוכבים ומקלחות זהב – – – עבורים! עבורים!
אני זוכרת פנף לבנה, קרה
ואת הפרבור העצום, הנורא למראית עין,
ששט והתקדם לעברי, כמו טירה, ממרום הנהר.
בכל פרבור יש נחש.
הוא גלש על פני המים. עינו היתה שחורה מכבד.
ראיתי בגלגל עינו את העולם – קטנטן, שחר ומרשע,
כל מלה קטנה נתלתה בכל מלה קטנה, ומעשה במעשה.
יום כחל וחם הלך והתרקם, קרם גידים ועור.
לא הייתי מוכנה. העננים הלבנים שנמתחו הצדה
משכו אותי לכל העברים.
לא הייתי מוכנה.
לא חלף בי צל יראת כבוד.
חשבתי שאוכל להתכחש להשלכות – – –
אבל היה מאחר מדי בשביל זה. היה מאחר מדי, והפנים
המשיכו לרקם את דמותם באהבה, כאלו הייתי מוכנה.

קול שני:

כל העולם משלג עכשו. אני איני בבית.
כמה לבנים הסדינים כאן. הפנים חסרי תוים.
הם קרחים ובלתי-אפשריים, כמו פניהם של ילדי,
אותם חולים קטנים החומקים בין זרועותי.
ילדים אחרים אינם נוגעים בי: כמה אימים הם.
יש בהם יותר מדי צבעים, יותר מדי חיים.
הם אינם שקטים,
שקטים כמו הריקות הקטנה שאני נושאת.
היו לי ההזדמנויות שלי. נסיתי ונסיתי.

תִּפְרַתִּי חַיִּים אֶל תּוֹכִי כְּמוֹ אֵיבֵר יְקַר־מְצִיאוֹת,
וְצַעֲדֹתַי בְּזִהִירוֹת, בְּחֻשׁ, כְּמוֹ דְבַר יְקַר־מְצִיאוֹת.
נְסִיתִי לֹא לַחֲשֹׁב יוֹתֵר מִדִּי. נְסִיתִי לִהְיוֹת טְבֵעִית.
נְסִיתִי לְאַהֵב אֶהְבֶּה עוֹרַת, כְּמוֹ נְשִׁים אַחֲרוֹת,
לִהְיוֹת עוֹרַת בְּמִטָּה, עִם יְקִירֵי הָעוֹר, הַמְתוֹק,
לֹא לְהִבִּיט וּלְחַפֵּשׂ בְּמַעֲבֵה הַחֲשֻׁכָה אֶת הַפְּנִים הָאַחֲרוֹת.
לֹא הִבְטָתִי. אֲבָל הַפְּנִים הֵיוּ שָׁם,
פָּנָיו שֶׁל הַלֵּא-נוֹלָד שָׁאֵהֵב כָּל כֶּף אֶת שְׁלֵמוֹתוֹ,
פָּנָיו שֶׁל הַמֵּת שְׁלִי שִׁיכַל לִהְיוֹת מְשֻׁלָּם
רַק בְּשִׁלּוֹתוֹ הַעֲמֻקָּה, רַק שָׁם תִּשְׁמַר קִדְשָׁתוֹ.
וְאִזּוּ בָּאוּ פְּנִים אַחֲרוֹת. פְּנִיָּהֶם שֶׁל עַמִּים,
מְמַשְׁלוֹת, פְּרָלְמָנְטִים, חֲבֵרוֹת,
פְּנִיָּהֶם חֲסֵרוֹת-הַפְּנִים שֶׁל גְּבָרִים חֲשׂוּבִים.
הַגְּבָרִים הָאֵלֶּה טוֹרְדִים אֶת דַּעְתִּי,
הֵם מְקַנְאִים כָּל כֶּף בְּכָל דְבַר בְּלִתי שְׁטוּחַ! הֵם אֵלִים קְנָאִים
שְׂרוּצִים לְהִשְׁטִיחַ אֶת כָּל הָעוֹלָם
מִשׁוּם שֶׁהֵם שְׁטוּחִים.
אֲנִי רוֹאֶה כִּיצַד הָאֵב מְשׁוּחַח עִם הַבֶּן.
שְׁטִיחוֹת כִּזּוֹ אֵינָה יְכוּלָה אֶלָּא לִהְיוֹת קְדוּשָׁה.
"תִּנְנוּ לָנוּ לִיצֵר גֵּן עֵדֶן", הֵם אוֹמְרִים.
"תִּנְנוּ לָנוּ לְהִשְׁטִיחַ וּלְכַבֵּס אֶת הַסֶּרַח הָעוֹדֵף מִתּוֹךְ הַנְּשָׁמוֹת".

קול ראשון:

אֲנִי שְׁקֻטָה. אֲנִי שְׁקֻטָה. זֶה הַשְּׁקֻט שֶׁלִּפְנֵי הַסְּעָרָה הַנּוֹרָאָה:
הַדָּקָה הַצְּהֵבָה שֶׁבָּאָה לִפְנֵי שְׁהֵרוּחַ הוֹלְכָתָה, כְּשֶׁהָעֵלִים
נוֹשָׂאִים אֶת כְּפוֹתֵיהֶם, אֶת חוֹרוֹנָם. כְּמָה שְׁקֻט כָּאֵן.
הַסְּדִינִים וְהַפְּנִים לְבָנִים וְעֻצוּרִים כְּמוֹ שְׁעוֹנִים.
קוֹלוֹת נְסוּגִים וּמְשֻׁטְחִים. כְּתַב־הַחֲרֻטְמִים הַגְּלוּי שֶׁלָּהֶם
מְשֻׁטְטַח לְכַדִּי מִסֶּךָ שֶׁל קִלְף לְהַגְפַת הָרוּחַ.
הֵם מְצִירִים סוּדוֹת כְּמוֹסִים בְּעַרְבִית, בְּסִינִית!
אֲנִי חוֹמָה וּמְטַמְטָמֶת. אֲנִי גְּרָגִיר שְׁעוֹמֵד לְהַתְּבַקֵּעַ.
הַחוּם חוֹלֵשׁ עַל כָּל נִימֵי נַפְשִׁי. זֶה חוּם עֲגוּם:
הוּא אֵינְנוּ מְבַקֵּשׁ לְהַתְּעֵצֵם אוּ לְהַשְׁתַּנּוֹת.

הַדְּמוּמִים חוֹבְשִׁים לְרֵאשִׁי בְרֵדֶס מְרִיָּה כָּחַל.
 הוּ צִבַּע מְרַחֲקִים וְשִׁכְחָה! – – –
 מְתִי הִיא תְּבוּאָה, הַשְּׂנִיָּה שְׁבָה יִתְבַּקַּע הַזְּמַן
 וְהָאֵינְסוֹף יְצִיף אוֹתִי, וְאֲנִי אֶטְבַּע בּוֹ כְּלִיל?
 אֲנִי מְדַבֶּרֶת אֶל עֲצָמִי, רַק אֶל עֲצָמִי, מְבַדֶּדֶת – – –
 מְרוּחָה בְּחִמְרֵי חֲטוּי זוֹהָרִים, עֶקְדָה כְּקֶרֶן.
 הַהֲמַתְנָה רוֹבֶצֶת בְּכַבְדוֹת עַל עַפְעָפִי. הִיא רוֹבֶצֶת כְּמוֹ שָׁנָה,
 כְּמוֹ יָם עֲצוּם. מְרַחֵק, מְרַחֵק, אֲנִי מְרַגֵּיֶשׁה אֵיךְ הַגֵּל הָרֵאשׁוֹן
 נוֹשֵׂא לְעֵבְרֵי אֶת מְטַעַן יְסוּרָיו, גּוֹאֵה וְקָרֵב מְבַלֵּי שְׂאוּכַל לְהַמְלִט.
 וְאֲנִי קוֹנֵכֶיהָ מְהַדְּהֶדֶת בַּחוּף הַלְּבָן הַזֶּה,
 נֶצְבֶּת מוֹל הַקּוֹלוֹת הַחוֹלְשִׁים, מוֹל הַיְסוּד הַנוֹרָא.

קול שלישי:

עֲכָשׁוּ אֵינְנִי אֶלָּא הֵר, בִּינּוֹת לְנָשִׁים הָרוֹת.
 הַרוֹפְאִים נָעִים בִּינֵינוּ כְּאֵלוּ מְמַדִּינּוּ
 מִפְּחִידִים אֶת דַּעְתָּם. הֵם מְחַיִּכִים חֵיוֹךְ אוֹיְלִי.
 הֵם אֲשָׁמִים בְּמַצְבִּי, וְהֵם יוֹדְעִים אֶת זֶה.
 הֵם מְחַבְּקִים אֶת שְׁטִיחוֹתָם כְּמוֹ לוֹ הֵיטָה בְּרִיאוֹת.
 וְמָה הֵיךְ לוֹ הַפְּתַעַו כְּמוֹנִי?
 הֵרִי הֵם הָיוּ מְשִׁתְּגָעִים.
 וְמָה אִם הַחַיִּים יְדַלְּפוּ בֵּין יְרֵכֵי כְּפָלִים?
 רְאִיתִי אֶת הַחֶדֶר הַלְּבָן עִם מְכַשִּׁירָיו.
 צְוֹחוֹת שׁוֹחוֹת שָׁם. זֶה מְקוֹם חֶסֶר שְׂמֻחָה.
 "זֶה הַמְּקוֹם שֶׁתְּבוֹאֵי אֵלָיו כְּשֶׁתְּהִי מוֹכְנָה".

בְּשָׁמִי הַלֵּילָה תְּלוּי יְרַח אָדָם שְׁטוּחַ. שְׁמִי הַלֵּילָה עֲמוּמִים מְדָם.
 אֵינְנִי מוֹכְנָה שְׁשׁוּם דְּבַר יְקָרָה.
 הֵייתִי צְרִיכָה לְרַצַּח אֶת מִי שְׂרוֹצַח אוֹתִי.

קול ראשון:

אין נס אכזרי יותר מן הנס הזה.
הסוסים ופרסות הברזל גוררים אותי.
אני מחזיקה. אני מחזיקה מעמד. אני שורדת עד סוף הדרך.
מנהרה חשוכה, שדרפה מוטחות ומתנגשות השמות,
השמות, ההתגלמויות, הפנים מכות הבעתה.
אני מחבלת.
אלו כאבים, איזו עגמה, מכריחים אותי להיות אפם?
האם תם כזה יכל להרג ולהרג? הוא חולב מתוכי את חיי.
העצים קמלים והולכים ברחוב. הגשם דוקר.
אני טועמת את טעמו בלשוני, ואת האימות בפעלתן,
האימות העומדות והשוהות, הסנדקיות הקלושות,
עם לבן ההולם והולם, עם תרמילי הכלים שלהן.
אני אהיה קיר וגג, אהיה למגן.
אני אהיה שמים וגבעה של טוב: לו רק אהיה!

עצמה הולכת וצומחת בתוכי, נחישות ישנה.
אני מתנפצת כמו העולם. יש משהו שחר,
דחף חזק ושחר. אני מקפלת את כפות ידי על הר.
האזיר סמיה. הוא סמיה מעל הפעלה הזאת.
אני משמשת. אני הלומה מרב שמוש.
הדחף השחר מוחץ את עיני.
איני רואה דבר.

קול שני:

אני מאשמת, אני חולמת על שחיטה, על טבח.
אני גן של יגונות שחרים ואדמים. אני גומעת אותם,
ושונאת את עצמי, שונאת ומפחדת. ועכשו העולם מוליד
את סופו ורץ לקראתו בזרועות פרושות באהבה.
אהבת המות היא שמכה הכל בחלי.
שמש מטה מכתימה את העתון. הוא מאדים.
החיים הולכים ואוזלים מתוכי שוב ושוב. האדמה הפכה גומעת אותם.
היא הערפדית הגדולה של כלנו. וכך היא תומכת בנו,

מפֹּטְמַת אוֹתְנוּ, בְּנִדְיבוֹת. פִּיָּה אָדָם.
 אֲנִי מְכִירָה אוֹתָהּ. אֲנִי מְכִירָה אוֹתָהּ הַכְרוֹת אֵינְטִימִית – – –
 בְּעֵלֶת פְּנֵי-חֶרֶף שְׁלִי, עֵקְרָה שְׁלִי, פְּצִצַת-זְמַן יְקָרָה שְׁלִי.
 גְּבָרִים הַשְׁתַּמְשׁוּ בָּהּ בְּאֶכְזָרִיּוֹת. הִיא תֹאכַל אוֹתָם.
 תֹאכַל, תֹאכַל, תֹאכַל אוֹתָם בְּסוּף.
 הַשֶּׁמֶשׁ שׁוֹקֵעַת. אֲנִי מֵתָה. אֲנִי יוֹלְדַת מוֹת.

קול ראשון:

מִי זֶה, הַבֵּן הַכָּחַל הַזוֹעֵם הַזֶּה,
 מְבָרִיק וּמְסַתּוֹרֵי, כְּאֵלֹו נֶפֶל מְכוֹכֵב?
 כִּמָּה זוֹעֵם מְבֹטוּ!
 הוּא עָף אֶל תוֹךְ הַחֹדֶר, זְעָקָה אַחוּזָה בְּעַקְבוֹ.
 הַצֶּבֶע הַכָּחַל מְחֹוֹר. הוּא אֲנוּשִׁי כְּכֹלוֹת הַכֹּל.
 פָּרַח לוֹטוּס אָדָם נִפְתָּח בְּתוֹךְ צְלוּחִית הַדָּם.
 תוֹפְרִים אוֹתִי בְּחוּט שֶׁל מְשִׁי, כְּאֵלֹו לֹא הֵייתִי אֶלָּא בַד.

מָה עָשׂוּ אֶצְבְּעוֹתַי לִפְנֵי שְׁאֲחֹזוּ בּוֹ?
 מָה עָשָׂה לְבִי בְּכָל הָאֲהָבָה שְׁבוּ?
 מְעוֹלָם לֹא רָאִיתִי דְבָר צְלוּל כָּל כָּה.
 עִפְעָפִיו פָּרַחִי לִילָךְ,
 נְשִׁימָתוֹ רִכְּהָ כִכְנֵף פֶּרֶף.
 אֲנִי לֹא אֲרַפֶּה.
 אֵינְ בּוֹ שׁוּם מוּם אוֹ דֶפִי. רַק שִׁישָׁאָר כְּזֶה.

קול שני:

הִנֵּה הַלְכָנָה בְּאֶשְׁנֵב הַגְּבוּהָ. זֶה עֵבֵר.
 אֵיךְ מְמַלֵּא הַחֶרֶף אֶת מְרַחְבֵי נִפְשִׁי! וְאוֹר הַגִּיר הַזֶּה
 הַזוֹרָה אֶת קֶשֶׁקְשָׁיו עַל הַחֲלוּנוֹת, עַל חֲלוּנוֹת הַמְשַׁרְדִּים הַרִיקִים,
 חֲדָרֵי הַכְּתוּת הַרִיקִים, הַכְּנִסְיוֹת הַרִיקוֹת. הוּ כִּמָּה רִיק הַכֹּל!
 זוֹחֵל כְּאֵן חֲדָלוֹן, הַכֹּל אַחוּז בְּחֲדָלוֹן נוֹרָא!
 הַגּוֹפִים הַמְּגַבְּבִים סְבִיבִי עֵכְשׁוּ, אַחוּזֵי תְנוּמַת קֶטֶב – – –
 אֵיזוֹ קָרֵן יֵרַח כְּחֵלָה עוֹטֶפֶת אֶת חֲלוּמוֹתֵיהֶם?

אני חֶשֶׁה אִיךָ הִיא חוֹדְרֵת אֶל תּוֹכִי, קָרָה, חִיזֵרִית, כְּמוֹ מִכְשִׁיר.
 וּבְסוּפָהּ אוֹתוֹ קָלְסֵתָר פְּנִים קָשָׁה וּמִלְשָׁגָע, עִם פֶּה הַחוֹלֵם הַחֹסֵר
 הַנִּפְעֵר בְּאַרְשֵׁת שֶׁל אֶבֶל תְּהוֹמִי.
 זוֹ הִיא הַגּוֹרֶרֶת אֶת הַיָּם הַמִּשְׁחִיר מְדָם סְבִיב סְבִיב,
 חֲדָשׁ אַחַר חֲדָשׁ, עִם כָּל קוֹלוֹת הַכְּשָׁלוֹן שֶׁלוֹ.
 אֲנִי חֹסֵרֵת יֵשַׁע כְּמוֹ הַיָּם בְּקִצָּה הַחוּט שְׁבִידָה.
 אֲנִי חֹסֵרֵת שְׁקֵט. חֹסֵרֵת שְׁקֵט וְחֹסֵרֵת תּוֹעֵלֵת. גַּם אֲנִי, כְּמוֹהָ, מֵיִצְרֵת גְּוִיּוֹת.
 אֲנִי אֲנֻנֵּעַ צְפוּנָה. אֲנִי אֲנוּעַ אֶל תּוֹךְ חֶשְׁכָּה מְמֻשְׁכֶּת.
 אֲנִי רוֹאָה אֶת עֲצָמֵי כְּצֵל, לֹא גִבֵּר וְלֹא אִשָּׁה.
 לֹא אִשָּׁה, הַשְּׂמֵחָה לְהַדְמוּת לְגִבֵּר, וְלֹא גִבֵּר
 קָהָה-חֹוֹשִׁים וְשֵׁטוּחַ כָּל כֶּךָ עַד שְׁאִינוֹ חֵשׁ בְּכָל חֹסֵר. אֲנִי חֶשֶׁה חֹסֵר.
 אֲנִי זֹקֶפֶת אֶת אֲצָבְעוֹתַי, עֹשֶׂר יִתְדוֹת לְבָנוֹת.
 רְאוּ אִיךָ הַחֶשְׁכָּה דוֹלְפֶת בֵּינּוֹת לְסִדְקִים.
 אֲיֻנְנִי יְכוּלָה לְהַכִּיל אוֹתָהּ. אֲיֻנְנִי יְכוּלָה לְהַכִּיל אֶת חֵיִי.
 אֲנִי אֶהְיֶה הַגְּבוּרָה הַרְאֵשִׁית שֶׁל הַשּׁוֹלִים.
 לֹא יִפִּילוּ עָלַי אֲשָׁמָה כַּפְתוּרִים שְׁנֹשְׂרוּ,
 חוֹרִים בְּעַקְבֵי הַגְּרָבִים, פְּנִיָּהם הַלְּבָנִים וְהָאֱלָמִים
 שֶׁל מַכְתָּבִים שֶׁלֹּא נִעְנוּ, חֲנוּטִים בְּתַבַּת מַכְתָּבִים.
 לֹא יִפִּילוּ עָלַי אֲשָׁמָה, לֹא יִפִּילוּ עָלַי אֲשָׁמָה.
 הַשְּׁעוֹן לֹא יִתְבוּנֵן בִּי כְּבֹאֲכוּלֵת-חֶשֶׁן, גַּם לֹא הַכּוֹכְבִים
 הַנִּנְעָצִים בְּמִקוּמָם תְּהוֹם רַבָּה אַחַר תְּהוֹם רַבָּה.

קול שלישי:

אני רוֹאָה אוֹתָהּ בְּשִׁנְתִּי, אֶת בְּתֵי הָאֵימָה, הָאֲדָמָה.
 הִיא בּוֹכָה מִבְּעַד לְזִגְוִגִית הַמִּפְרִידָה בֵּינֵינוּ.
 הִיא בּוֹכָה וְהִיא זוֹעֶמֶת.
 זַעְקוֹתֶיהָ הֵן וָוִים שְׁנֵנְעָצִים וּמִתְחַכְּכִים כְּחַתּוּלִים.
 בְּעִזְרַת הַוּוִים הָאֵלָה הִיא מְטַפֶּסֶת וְעוֹלָה אֶל תּוֹךְ הַפְּרָתִי.
 הִיא בּוֹכָה בְּשֵׁל הַחֶשֶׁן, אוֹ בְּשֵׁל הַכּוֹכְבִים
 הַזּוֹהָרִים וְהַמְסַתְחָרִים בְּעֵמֶק הַמְרוֹחֵק הָרֵב.
 אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שְׂרָאשָׁה הַקָּט גֶּלֶף בְּעֵץ,
 עֵץ אָדָם, קָשָׁה. עֵינָיָה עֲצוּמוֹת וּפִיָּה פְּעוֹר לְרוֹחָה.
 וּמִפִּיָּה הַפְּעוֹר מְגִיחֹת צְרָחוֹת חֲדוֹת,

הן שורטות את שנתך כחצים,
הן שורטות את שנתך וחודרות אל צדי.
בתי חסרת שנים. פיה רחב.
הוא פולט רחשים אפלים כל כך. לא יכל להיות שהוא טוב.

קול ראשון:

מהו שמפריח אלינו את הנשמות התמות האלה?
ראו, הם כה תשושים, חפים מכל כסות של ממש
בעריסות המחפות בבו, שמוותיהם ענווים לפרקי הידים,
מדליות הכסף הקטנות שבשבילן חצו את הסף.
לחלקם שער שחר שופע, וחלקם קרחים.
לעורם גונים ורדים או צהבהבים, חומים או אדמים.
הם מתחילים לזכר את ההבדלים ביניהם.
אני חושבת שהם עשויים ממים. אין להם שום הבעה.
תנו פניהם נמים כמו אור על מים שקטים.
אלה הנזירים האמתיים, אלו הנזירות האמתיות, בעטיפותיהם הזהות.
אני רואה איך הם קולחים ונופלים ככוכבים אל העולם –
אל הדו, אל אפריקה, אל אמריקה, מפלאי הנס האלה,
הקטנטנים הטוהרים האלה. הם מדיפים ריח חלב.
כפות הרגלים שלהם לא נגועות. הם מהלכי אור.

האם יכל לא-כלום להנתן כל כך בשפע?
הנה בני.

בעינו הרחבה אותו הפחל הפללי, השטוח.
הוא סב אלי כמו צמח קטן, בהיר, עור.
בכיה אחת. היא הו שבו אני נאחזת.
ואני נהר של חלב.
אני רכס מלא חמימות.

קול שני:

אינני מכערת. אני יפה אפלו.
הראי מחזיר אלי אשה שאין בה פגם.
האחיות מחזירות לי את בגדי, איזו זהות.
זה רגיל, הן אומרות, שדבר כזה קורה.
זה דבר רגיל בחיי, ובחיייהן של אחרות.
אני אחת מחמש, או משהו כזה. אינני חסרת תכלית.
אני יפה כמו פרט סטטיסטי. בכף ידי הליפסטיק.

אני מצירת את פי הישן.
הפה האדם שזנחתי בד בכד עם הזהות שלי
אתמול, שלשום, לפני שלשה ימים. זה היה יום ששי.
איני זקוקה אפלו לחפשה. אוכל לחזור לעבודה היום.
אוכל לאהב את בעלי, והוא יבין.
והוא יאהב אותי מבעד לערפל המום שלי
כאלו אבדתי עין, או רגל, או לשון.
וכך אני עומדת, כבדת ראיה.
וכך אני הולכת ומובלת על גבי גלגלים, במקום רגלים, די בהם.
ולומדת לדבר באצבעות, לא בלשון.
הגוף רב תושיה.
גופו של כוכב ים יכל לחזור ולהצמיח שלל זרועות,
וסלמנדרה מסגלת לגדל שפעת רגלים. לו רק אוכל
לשפע מגופי את הדבר שנאכל.

קול שלישי:

היא אי קטן, שלו ומגמנם,
ואני ספינה לבנה הצופרת: שלום, שלום.
היום עולה באש. היום כבד מאבל.
הפרחים בחדר אדמים וטרופיים.
הם חיו מאחורי הזוגית כל ימיהם,
טפלו בהם
ביד אהבת.
עכשו נצב בפניהם חרף מלא סדינים לבנים, מלא פנים לבנים.

יש לי מעט מאוד דברים לשים במזודה.
ישנם בגדים של אשה שמנה שאינני מכירה.
ישנו מסרק. ישנה מברשת. ישנה ריקות.
אני שבירה כל כך לפתע.
אני הולכת ויוצאת מבית החולים כפצע.
משחררים אותי מבית החולים כפצע.
אני מותירה את הבריאות מאחורי. אני מותירה מישהי
שהיתה נצמדת אלי: אני מתירה את הלכד
של אצבעותיה כמו תחבושות: אני הולכת.

קול שני:

חזרתי לעצמי. אין עוד קצוות רופפים.
דממתי עד כדי לבן שעוה. איני קשורה יותר בשום דבר.
אני שטוחה ובתולית, וזה סימן שלא קרה דבר –
דבר שאי-אפשר למחק, לקרע, להשליך, ולהתחיל מחדש.
הזמורות השחרות הקטנות אינן חושבות על הלבוב.
המרוזבים היבשים, היבשים, אינם חולמים על גשם.
האשה שאני פוגשת
בזוגיות החלונות היא אשה מסדרת.

היא מסדרת עד כדי שקיפות, כמו רוח רפאים.
באיוו בישנות היא מניחה את דמותה המסדרת
על פני גיהנם התפוזים האפריקניים, החזירים התלויים מן העקב.
היא מתאימה את עצמה למציאות.
זו אני. זו אני –

טועמת את המרירות בין שני,
את הרשע האינסופי החפון ביום-יום.

קול ראשון:

עד מתי אוכל להיות חומה המגיפה את הרוח?

עד מתי אוכל

לעזוב את קרינת השמש בצל כף ידי,

לירט את כחל ברקי הירח הקר?

קולות הבדידות, קולות הצער

מלחכים את גבי בלי הרף.

איה ירפך אותם אותו שיר ערש?

עד מתי אוכל להיות חומה סביב האחוזה הירקה שלי?

עד מתי תוכלנה כפות-ידי

לעטף את כאבו כתחבשת, ומלותי – להיות

צפרי נחמה בהירות שעפות ועפות בשמים?

זה דבר נורא

להיות פעורה עד כדי כך: כאלו לבי

לבש פנים ויצא אל העולם.

קול שלישי:

כמו אלכוהול אביב היום בקולג'ים קולח.

הכתנת השחרה שלי היא הלוייה קטנה:

היא מעידה על כבד ראש.

הספרים שאני נושאת נדחקים אל צדי.

היה לי פעם פצע ישן, אבל הוא מחלים.

היה לי חלום על אי, אדם מרב בכיות.

זה היה חלום, ולא היתה לו משמעות.

קול ראשון:

השחר מלבלב בבוקיצה הגדולה שמחוץ לבית.

הסנוניות חזרו. הן צווחות כטילי ניר.

אני שומעת איה השעות

מתרחבות ומתות בתוך הגדר החיה. אני שומעת את מו הפרות.

הצבעים מתמלאים בעצמם מחדש, ורטיבות

הִסְכֵּךְ מַעֲלָה עֲשֵׂן בְּשִׁמּוֹשׁ.
הַנְּרִקִּיסִים פּוֹקְחִים אֶת פְּנֵיהֶם הַלְּבָנִים בְּעִרוּגָה.
לְבִי נִרְגַע. לְבִי נִרְגַע.
אֵלֶּה הַצְּבָעִים הַבְּהִירִים וְהַצְּלוּלִים שֶׁל חֹדֶר הַיְלָדוֹת,
הַבְּרוֹז הַמְּפֹטְפֹט, שֶׁמַּחֲת הַשָּׁה.
אֲנִי שׁוֹב פְּשׁוּטָה. אֲנִי מְאֲמִינָה בְּנִסִּים.
אֲנִי מְאֲמִינָה בְּאוֹתֵם הַיְלָדִים הַנּוֹרְאִים
הַפּוֹצְעִים אֶת שִׁנְתֵי בְּעֵינֵיהֶם הַלְּבָנוֹת, בְּכַפּוֹתֵיהֶם חֲסֻרוֹת־הָאֲצָבָעוֹת.
הֵם אֵינָם שְׁלִי. הֵם אֵינָם שְׂיָכִים לִי.

אֲנִי אֶהְרֶה בְּנוֹרְמָלִיוֹת.
אֲנִי אֶהְרֶה בְּבִנֵי הַקֶּטָן.
הוּא אֵינְנו הוֹלֵךְ. הוּא אֵינְנו מְדַבֵּר מְלָה.
הוּא עֲטוּף בְּחַתּוּלִים צְחוּרִים עֲדִין.
אָבֵל הוּא וְרֹד וּמְשֻׁלָּם. הוּא מַחֲיֶה תְּדִיר.
כְּסִיתִי אֶת קִירוֹת חֹדְרוֹ בְּשׁוֹשְׁנִים גְּדוּלוֹת.
צִירְתִּי לְבָבוֹת קְטָנִים עַל כָּל דָּבָר.

אֲנִי רוֹצֵה שִׁיְהִי מִיָּחֵד.
הַמִּיָּחֵד מְעַנֵּן אֶת הַשֵּׁטָן.
הַמִּיָּחֵד מְטַפֵּס עַל גִּבְעַת הָעֲצָבוֹת
אוּ יוֹשֵׁב בַּמְדָּבָר וּמְכַאֵיב לֵלֵב אִמּוֹ.
אֲנִי רוֹצֵה שֶׁהוּא יִהְיֶה רְגִיל,
שְׂיֵאֱהָב אוֹתִי כְּמוֹ שְׂאֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתוֹ,
וַיִּתְחַתֵּן עִם מֵה שְׂיִרְצָה וְהִיכֵן שְׂיִרְצָה.

קול שלישי:

שֶׁעַת צְהָרִים חֲמָה בְּאָחוּ. פְּרָחֵי הַנּוֹרִית
נִכְמָשִׁים וְנִמְסִים, וְזוּגוֹת הָאוֹהֲבִים
חוֹלְפִים, חוֹלְפִים.
הֵם שְׁחָרִים וְשִׁטּוּחִים כְּצִלָּיִם.
כְּמָה יִפֶּה לְהִיּוֹת חֲסֻרַת כָּל אַחִיזָה!
אֲנִי בּוֹדְדָה כְּמוֹ הַדְּשָׂא. אֵל מָה אֲנִי מִתְנַעֲגַעֶת?
הֵאֵם אֲמַצָּא אוֹתוֹ אִי פְּעַם, אִם צוּרְתוֹ בִּלְתִּי נוֹדַעַת?

הברבורים כבר אינם. אבל
הנהר זוכר את צבעם הלבן.
הוא נוהה אחריהם עם אורותיו.
הוא מוצא את צורותיהם בענן.
מי היא הצפור הבוכה
וצער ממלא את גרונה כפקעת?
אני צעירה כתמיד, היא אומרת. למה אני מתגעגעת?

קול שני:

אני בבית, באור המנורה. הערבים הולכים ומתארכים.
אני תופרת קרע בכתנת משי: בעלי קורא.
כמה מפליא האור ללכד את הדברים האלה.
מעין עשן מתאבך באויר האביב,
עשן שחופן את הגנים, את הפסלים הקטנים
בגון ורד, כאלו הקיצה עדינות,
עדינות שאיננה מתיגעת, משהו מחלים.
אני מחכה וכואבת. אני חושבת שאני מחלימה.
יש דברים אחרים רבים לעשות. כפות ידי
יכולות לתפור אמרת תחרה אל הבד הזה בתפרים מסדרים. בעלי
יכל להפוך ולהפוך את דפי הספר.
וקף אנחנו בבית, יחד, אחרי שעות.
זה רק הזמן המכביד על כפות ידינו.
זה רק הזמן, והוא איננו בד.

הרחובות יהפכו אולי לפתע לגיר, אבל אני מתאוששת
מן הנפילה הממשכת, ומוצאת את עצמי במטה,
שוכבת לכטח על המזרן, כפות ידי הודפות, כבנפילה.
אני שבה ומוצאת את עצמי. אינני צל
אף על פי שצל מתחיל מכפות רגלי. אני אשת איש.
העיר מחכה וכואבת. גבעולי העשב
הקטנים מבצבצים מבעד לאבן, והם ירקים מרב חיים.